

Material útil per muntar taules d'UCFR

Només calen 3 o 4 persones per muntar una taula per repartir octavetes d'UCFR ("No votis PxC"). Es poden repartir molts centenars d'octavetes bastant ràpidament.

Sovint trobem persones que volen més informació. Aquests materials són per fotocopiar i donar de manera selectiva, i/o per a la mateixa gent d'UCFR, per formar-nos millor.

Materials per imprimir i fotocopiar

1. Full de contactes – noms, e-mail, etc.
2. Un full DIN A4: No ens deixem enganyar!: PxC és un grup feixista
3. Una hoja DIN A4: ¡No nos dejemos engañar!: PxC es un grupo fascista
4. Tres fulls DIN A4: Desmuntem els mites racistes: Argumentari i dades contra els tòpics esgrimits per la xenofòbia
5. Tres hojas DIN A4: Desmontemos los mitos racistas: Argumentos y datos contra los tópicos utilizados por la xenofobia

També tenim:

- xapes (preu de venda 1 euro; els grups locals i entitats les poden adquirir a 50 cèntims)
- en diferents moments tenim adhesius
- i cartells

Unitat contra el feixisme i el racisme

El moviment ampli i plural contra l'extrema dreta a Catalunya. Per a més informació i per adherir-t'hi:
unitatcontraelfeixisme.org · info@unitatcontraelfeixisme.org
· www.facebook.com/unitatcfr · Twitter @UnitatvsRacisme ·
Suport econòmic: 3025 0001 14 1433439761

Unitat contra el feixisme i el racisme

Si estàs interessat o interessada en rebre més informació sobre les nostres activitats, deixa aquí les teves dades:

Nom i cognoms	Telèfon	Adreça electrònica	Municipi/barri

No ens deixem enganyar!

PxC és un grup feixista

■ **Josep Anglada**, regidor a Vic i president de PxC. Va ser vicepresident provincial de Fuerza Nueva i mà dreta de Blas Piñar. Condemnat el 2009 a una multa de 3.000 euros per haver agredit un menor. Pendent de judici com a imputat en un delictes d'incitació a l'odi racial. Condemnat a una multa de 52.000 euros per haver acomiadat tres treballadors de forma improcedent.

■ **Carlos Francisoud**, cap de llista per Badalona. Condemnat el 1987 a vuit anys i mig de presó per les bombes contra la clínica Dexeus. Fundador del grup violent Milícia Catalana, especialitzat en atemptats (17 entre 1985 i 1987) contra centres mèdics on es practicaven avortaments, *sex-shops*, locals regentats per homosexuals, seus de l'MDT, etc.

■ **Daniel Ordóñez**, regidor de l'Hospitalet de Llobregat, ex militant de l'Alianza por la Unidad Nacional de l'ultradretà Saenz de Ynestrillas. Detingut el 1999, amb vuit *skins* més, per atacs racistes, una agressió sexual, coaccions i amenaces de mort i robatoris amb violència. Qualificat pel ministre d'Interior d'aleshores com "un dels *skins* més perillosos".

■ **Santiago Royuela**, membre de PxC abans d'entrar a la presó. Està complint condemna de sis anys per un atemptat el 2001 contra un concert a Sants.

■ **Gerard Bellalta**, cap de llista per Vilanova i la Geltrú. Condemnat el 2001 per l'Audiència Provincial a tres anys i mig de presó per estafa a immigrants sense papers i falsificació continuada de documents. Condemnat el 2003 pel Tribunal Suprem a dos anys de presó per un delictes de falsedat en tramitar contractes de treball a immigrants irregulars. Demandat el 2010 per impagament del lloguer d'un pis, seu de PxC a Barcelona (denúncia admesa a tràmit). Acumula a dia d'avui 26 denúncies en curs als Jutjats de Vilanova per estafa, fruit de la seva nova dedicació, la gestió d'una empresa de reformes de pisos: es queda amb els diners dels clients i no realitza la feina per a la qual ha estat contractat.

■ **Ignacio Mulleras**, regidor a Olot. Candidat, el 1988, del partit d'extrema dreta Juntas Españolas. El 1994 va formar una coalició electoral (Alternativa Demócrata Nacional) amb la neonazi CEDADE per al Parlament Europeu. D'aquesta coalició en sortí el 1995 el partit d'extrema dreta Democracia Nacional (DN). Mulleras n'ha ocupat diversos càrrecs, com el de secretari del partit a Catalunya. El 2007, en una manifestació anti immigració organitzada per Democracia Nacional fou assassinat a Madrid el jove Carlos Palomino (vinculat al moviment antifeixista), per Josué Estébanez, militar que al judici va reconèixer que anava a una marxa de Democracia Nacional.

■ **Alberto Royuela**, exguàrdia de Franco, va apadrinar el congrés fundacional de PxC. Pare de Santiago Royuela.

■ **Alberto Sánchez López**, regidor de l'Hospitalet de Llobregat. Excandidat al Parlament pel partit Españoles Bajo el Separatismo (EBS), que prometia "posar punt final a la disgregació d'Espanya des de les urnes".

Josep Anglada amb l'històric dirigent feixista, Blas Piñar, en un acte de commemoració del cop d'Estat de Franco, al Valle de los Caídos. Imatge: TV3

■ **Albert Pericas Riu**, regidor a Manresa, on era conegut com l'Animal. Als anys 90 era un cap-rapat violent que es dedicava a apallissar a tort i dret. Antic militant d'EBS.

■ **Juan Gómez Montero**, regidor de Santa Coloma de Gramenet. Antic afiliat a Estado Nacional Europeo (ENE), partit del qual, el febrer de 2011, la fiscalia ha demanat la il·legalització perquè "defensa una ideologia que fomenta la discriminació i l'odi racial".

■ **Ricardo Buñuel Baqué**, regidor de Canovelles. Ex-número tres de la llista per Barcelona d'Estado Nacional Europeo el 1996.

■ **Raúl Ortiz**, regidor de Badia del Vallès. Detingut el juny de 2011 per robatori de xecs restaurant per valor de 70.000 euros.

L'extrema dreta europea secunda PxC

Li donen suport logístic i econòmic l'FPÖ austríac (partit del desaparegut Jörg Haider), el Front Nacional francès de Le Pen, el Vlaams Belang flamenc (la reencarnació de l'il·legalitzat Vlaams Blok), la Lliga Nord italiana, l'NPD alemany, la plataforma Pro-Köln (impulsora de la campanya europea *Ciutats antiislam*), entre d'altres.

Contribució econòmica de l'industrial suec Patrik Brinkmann, que també finança Pro-Köln.

Unitat contra el feixisme i el racisme és un moviment ampli contra l'extrema dreta i les seves idees.

Per a més informació i per adherir-t'hi: info@unitatcontraelfeixisme.org • <http://www.facebook.com/unitatcfr> • <http://unitatcontraelfeixisme.org> • Twitter: @UnitatvsRacisme • Suport econòmic a UCFR: 3025 0001 14 1433439761

¡No nos dejemos engañar!

PxC es un grupo fascista

■ **Josep Anglada**, concejal en Vic y presidente de PxC. Fue vicepresidente provincial de Fuerza Nueva y mano derecha de Blas Piñar. Condenado en 2009 a una multa de 3.000 euros por haber agredido a un menor. Pendiente de juicio como imputado en un delito de incitación al odio racial. Condenado a una multa de 52.000 euros por haber despedido a tres trabajadores de forma improcedente.

■ **Carlos Francisoud**, encabezaba la lista por Badalona. Condenado el 1987 a ocho años y medio de prisión por las bombas contra la clínica Dexeus. Fundador del grupo violento Milicia Catalana, especializado en atentados (17 entre 1985 y 1987) contra centros médicos donde se practicaban abortos, sex-shops, locales regentados por homosexuales, sedes del MDT, etc.

■ **Daniel Ordóñez**, concejal de L'Hospitalet de Llobregat, ex militante de la Alianza por la Unidad Nacional del ultraderechista Saenz de Ynestrillas. Detenido en 1999, con ocho skins mas, por ataques racistas, una agresión sexual, coacciones y amenazas de muerte y robos con violencia. Calificado por el ministro de Interior de entonces como "uno de los skins mas peligrosos".

■ **Santiago Royuela**, miembro de PxC antes de entrar en prisión. Está cumpliendo condena de seis años por un atentado en 2001 contra un concierto en Sants.

■ **Gerard Bellalta**, encabezaba la lista por Vilanova i la Geltrú. Condenado el 2001 por la Audiencia Provincial a tres años y medio de prisión por estafa a inmigrantes irregulares y falsificación continuada de documentos. Condenado en 2003 por el Tribunal Supremo a dos años de prisión por un delito de falsedad al tramitar contratos de trabajo a inmigrantes irregulares. Demandado el 2010 por impago del alquiler de un piso, sede de PxC en Barcelona (denuncia admitida a trámite). Acumula a día de hoy 26 denuncias en curso en los Juzgados de Vilanova por estafa, fruto de su nueva dedicación, la gestión de una empresa de reformas de pisos: se queda con el dinero de los clientes y no realiza el trabajo para el cual ha sido contratado.

■ **Ignacio Mulleras**, concejal en Olot. Candidato, el 1988, del partido de extrema derecha Juntas Españolas. El 1994 formó una coalición electoral (Alternativa Demócrata Nacional) con la neonazi CEDADE para el Parlamento Europeo. De esta coalición salió el 1995 el partido de extrema derecha Democracia Nacional (DN). Mulleras ha ocupado diferentes cargos en Democracia Nacional, como el de secretario del partido en Catalunya. El 2007, en una manifestación anti-inmigración organizada por Democracia Nacional, fue asesinado en Madrid el joven Carlos Palomino (vinculado al movimiento antifascista), por Josué Estébanez, militar que en el juicio reconoció que iba a una marcha de Democracia Nacional

■ **Alberto Royuela**, ex-guardia de Franco, apadrinó el congreso fundacional de PxC. Padre de Santiago Royuela.

■ **Alberto Sánchez López**, concejal de L'Hospitalet de Llobregat. Ex-candidato al Parlament catalán por el partido Españoles Bajo el Separatismo (EBS), que prometía "poner punto final a la disgregación de España desde las urnas".

Josep Anglada con el histórico dirigente fascista, Blas Piñar, en un acto de conmemoración del golpe de Estado de Franco, en el Valle de los Caídos. Imagen: TV3

■ **Albert Pericas Riu**, concejal en Manresa, donde era conocido como el Animal. En los años 90 era un cabeza rapada violento que se dedicaba a dar palizas a diestro y siniestro. Antiguo militante de EBS.

■ **Juan Gómez Montero**, concejal de Santa Coloma de Gramenet. Antiguo afiliado de Estado Nacional Europeo (ENE), partido del que, en febrero de 2011, la fiscalía pidió la ilegalización porque "defiende una ideología que fomenta la discriminación y el odio racial".

■ **Ricardo Buñuel Baqué**, concejal de Canovelles. Ex-número tres de la lista por Barcelona de Estado Nacional Europeo el 1996.

■ **Raúl Ortiz**, concejal de Badia del Vallès. Detenido en junio de 2011 por robo de cheques restaurante por valor de 70.000 euros.

La extrema derecha europea apoya PxC

Le dan apoyo logístico y económico el FPÖ austríaco (partido del desaparecido Jörg Haider), el Frente Nacional francés de Le Pen, el Vlaams Belang flamenco, la Liga Norte italiana, el NPD alemán, la plataforma Pro-Köln (impulsora de la campaña europea *Ciudades anti-islam*), entre otros.

Contribución económica del industrial sueco Patrik Brinkmann, que también financia Pro-Köln.

Unidad contra el fascismo y el racismo es un movimiento amplio contra la extrema derecha y sus ideas.

Para más información y para adherirte: info@unitatcontraelfeixisme.org • <http://www.facebook.com/unitatcfr> • <http://unitatcontraelfeixisme.org> • Twitter: @UnitatvsRacisme • Apoyo económico a UCFR: 3025 0001 14 1433439761

Desmuntem els mites racistes

Argumentari i dades contra els tòpics esgrimits per la xenofòbia

Tòpic: “Els immigrants ens treuen els ajuts”

L'arribada d'immigració ha posat en evidència les carències de l'estat del benestar, però no n'ha estat la causa. La causa real és la manca d'inversió en despesa pública.

Els immigrants també són contribuents de l'estat: el 12,2% del total d'afiliats a la Seguretat Social a Catalunya són immigrants. A l'Estat espanyol aquest percentatge és del 10,6%. Aquesta xifra seria més elevada si es regularitzés la situació dels treballadors de l'economia submergida.

Els immigrants no són una càrrega ja que aporten més del que reben: l'any 2007 les seves aportacions a la Seguretat Social representaven el 6,6% del total.

Les despeses que van originar van representar el 5,4% del total. (Font: Oficina Econòmica del President del govern, 2007). L'any 2008, la diferència entre les aportacions a la Seguretat Social i les despeses originades per la població immigrada, van suposar un benefici a l'Estat espanyol de 5.000 milions d'euros (Font: Joan Oliver, catedràtic UAB)

La població immigrada és majoritàriament jove (entre 20 i 40 anys), en edat de treballar, que contribueix a l'estat, en forma d'impostos i consum (per tant, IVA)..., més del que en rep.

L'any 2006, només 9.237 persones dels 250.000 residents estrangers a Barcelona van ser usuaris dels serveis socials

A Barcelona, a causa dels requisits que s'exigeixen, només el 6% dels habitatges protegits són adjudicats a població estrangera (que representa el 17,6% de la població de la ciutat)

No hi ha cap prestació específica assignada a estrangers. S'accedeix als ajuts segons les condicions com a persona i existeixen unes condicions específiques d'accés com, per exemple, disposar de permís de residència; per això, els sense papers només poden accedir als ajuts d'emergència. A més, cal complir una sèrie de requisits que tenen a veure amb la situació econòmica, l'edat, el nombre de persones a càrrec, el temps de residència al municipi o trobar-se en condicions de vida greus.

Cal remarcar que moltes de les persones immigrades desconeixen els mecanismes i circuits establerts i no acudeixen als centres de serveis socials per manca d'informació.

I que les condicions econòmiques i socials d'alguns immigrants són tan pessimistes que requereixen d'ajuda social.

La gran despesa en serveis socials s'aplica en les prestacions on els immigrants estan menys representats, com les vinculades a la Llei de dependència i a la gent gran.

Cal tenir en compte que es tracta de població jove i amb pocs problemes de salut.

Segons el Departament de Salut de la Generalitat, l'any 2006, el total de la despesa sanitària de la població estrangera representava el 4,3% del pressupost total, mentre que la població estrangera era quasi el 13% del total dels habitants de Catalunya.

A Catalunya, els immigrants van al metge la meitat que els autòctons i el consum farmacèutic dels pacients de nacionalitat espanyola és un 41% més elevat que els dels estrangers. El cost de l'atenció a urgències dels pacients estrangers és entre el 10 i 17% menor que el de l'atenció a pacients espanyols.

A l'Hospital de Sant Pau l'assistència a urgències de la població estrangera és exactament el 14,2% del total de pacients, que correspon al percentatge de població estrangera que viu a l'àrea d'influència de l'hospital.

S'ha creat la sensació que hem de competir pels recursos socials. Cal enfortir l'estat del benestar, que actualment és del tot insuficient per cobrir les necessitats del conjunt de la població.

En referència a això, presentem dades extretes de dos articles de Vicenç Navarro, catedràtic de Polítiques Públiques de la UPF:

[...] Existeix una interpretació de la crisi econòmica espanyola (molt estesa en els *establishments* financers, polítics i mediàtics de la UE i de l'Estat espanyol) que atribueix la crisi a l'excessiva despesa pública, que inclou la despesa pública social.

Les dades no abonen aquesta interpretació. Segons les darreres dades de la UE-15 (el grup de països amb nivell de riquesa més similar al nostre), l'Estat espanyol té la despesa pública social per habitant més baixa de la UE-15. En realitat, Espanya gasta en el seu estat del benestar molt menys del que li correspon pel seu nivell de riquesa. El PIB per càpita és ja el 93% del promig de la UE-15, però la seva despesa pública social per càpita és només el 74% del promig de la UE-15.

L'endeutament públic a l'Estat espanyol va baixar durant el període 2000-2007 des del 59,3% del PIB al 36,2% del PIB. El dèficit de l'estat també va baixar i es va arribar a superar els anys 2005, 2006 i 2007. Per tant, l'argument que la crisi (que va començar el 2007) la va generar l'excessiva despesa pública, inclosa la social, o l'exuberant deute públic, no té cap validesa.

A nivell europeu, la protecció social en el promig de la UE-15 s'ha anat deteriorant. Això respon al desenvolupament de les polítiques neoliberals promogudes pel Banc Central Europeu, la Comissió Europea i el Consell Europeu i que consisteixen en la desregulació dels mercats laborals, la reducció de la protecció social, les privatitzacions dels serveis de l'estat del benestar, la reducció dels beneficis laborals i socials, etc.[...]

Per completar informació, vegeu *Motius per a la vaga general* a www.vnavarro.org i *L'error de l'austeritat* a *Público* de 12-8-2010

Tòpic: “Els immigrants són uns delinqüents”

No hi ha correlació entre immigrants i delinqüència: L'any 2006 es va doblar la població immigrada respecte l'any 2002, però la taxa de criminalitat del 2002 va ser 1,5 punts superior a la del 2006. (Font: Secretari d'Estat de Seguretat)

La majoria de detencions d'emigrants es deuen a la seva situació administrativa irregular, situació que no és pas sinònim de criminalitat.

La gran majoria de condemnats són de nacionalitat espanyola

El percentatge d'empresonats estrangers augmenta a causa que els immigrants pateixen amb més rigor la cadena del sistema penal: en proporció, la policia els deté més, el jutjat no els concedeix la llibertat provisional en espera del judici, sinó que dicta la presó preventiva i el compliment de les penes és més dur perquè no poden pagar la responsabilitat civil del delictes.

(Font: Iñaki Rivera, director de l'Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans de la UB).

Dades de 2008	De nacionalitat espanyola	Estrangers
Condemnats a l'Estat espanyol	70,1%	29,1%
Empresonats a Catalunya	60%	40%

Els immigrants no són una població marginal: la inversió de diners i esforç que demana emigrar als països del Nord, implica una selecció en el país d'origen: emigren els que estan més ben preparats per accedir a oportunitats al país de destinació.

Els que emigren per motius econòmics no són sempre ni principalment els més pobres del seu país d'origen.

Tòpic: “Els immigrants ens treuen la feina”

Els immigrants no desplacen els autòctons dels seus llocs de treball

Estadísticament, **les persones immigrades tenen més formació que les autòctones, però fan feines menys qualificades.** El 42,9% dels immigrants que arriben a Catalunya són treballadors qualificats que ocupen llocs de treball per sota de la seva formació acadèmica i professional.

Les tasques que realitzen són essencials per al desenvolupament del país.

Sense les seves aportacions al món del treball, al consum i a l'economia en general, no hagués estat possible el desenvolupament econòmic català dels darrers anys. (Font: CTEESC 2007)

La població immigrada té pitjors condicions de feina, amb els llocs de feina més perillosos, precaris i penosos, pateix horaris abusius i rep salaris més baixos. Això només beneficia els empresaris i perjudica tota la classe treballadora perquè rebaixa les millores laborals assolides. A més, des del món empresarial s'assenyala la població immigrada com a culpable i part sobrerada de la societat, amb l'objectiu de fomentar la xenofòbia i la discriminació. **La classe treballadora, per tant, no pot seguir aquest joc i veure's dividida en funció del país d'origen, sinó que d'una forma unitària ha de lluitar**

per millores les condicions laborals de tots els que la componen.

La concentració dels treballadors immigrants en els sectors menys especialitzats ha facilitat el desplaçament dels treballadors autòctons cap a categories més altes. El 35% dels treballadors immigrants són peons.

Dintre del conjunt de la classe treballadora, la població immigrada és la més vulnerable a l'evolució del mercat laboral. L'any 2009 el total d'ocupats ha patit un descens del 7,3% en un any, que es tradueix en un 6,9% per als espanyols i un 9,3% per als estrangers.

Segons el nombre d'aturats registrats a les OTG de Barcelona, en el període 2006-2010 s'ha produït un increment de l'atur del 71,5% entre els nacionals i del 236,5% entre les persones estrangeres.

Durant l'any 2009, el 19,6% dels estrangers demandants de feina han tornat al seu país d'origen. S'assenyala la crisi econòmica com la causa principal d'aquesta marxa.

El 50,8% dels treballadors immigrants ho són de forma irregular.

Els estrangers, per tal de renovar els permisos de treball, han de presentar els certificats d'estar al dia de les cotitzacions a la Seguretat Social i dels pagaments a Hisenda.

Tòpic: “Els immigrants no es volen integrar”

La llei d'estrangeria dificulta a la població nouvinguda l'accés a una situació regular i per tant, a una feina, a l'habitatge, elements bàsics per poder-se integrar en una societat.

S'impedeix el vot als immigrants. A Catalunya hi ha més d'un milió de persones que no participen amb el seu vot en l'elecció d'aquells que legislen les lleis que han de complir i que fixen els impostos que han de pagar. **Això obstaculitza l'interès d'aquestes persones per integrar-se.**

Segons dades de gener de l'any 2010, el 28,2% dels matrimonis a Barcelona van ser mixtos (estranger/a amb nacional), una xifra superior a la dels matrimonis formats per dos cònjuges estrangers, que és del 9%.

L'increment del nombre d'immigrants als cursos de català del CPNL (Consorti per a la Normalització Lingüística) demostra l'interès creixent per al català:

Curs	Total inscrits	% estrangers inscrits	% llatinoamericans (respecte als estrangers inscrits)
2000-2001	41.950	16,46%	45%
2001-2002	46.650	22,31%	58%
2002-2003	53.770	34,02%	66%
2003-2004	64.350	40,85%	49%
2006-2007	-	81,6%	56%

(Font: Memòries del CPNL)

Les enquestes entre 2005 i 2007 indiquen que **augmenten els casos d'estrangers que es relacionen igual amb gent d'aquí que del seu país d'origen o fins i tot més amb gent d'aquí que del país d'origen, mentre que disminueix el nombre d'estrangers que es relacionen principalment amb gent del seu país d'origen**

Tòpic: Els immigrants ens envaeixen

Catalunya ha estat de fa milers d'anys un país d'aflluència de pobles i cultures diferents. Aquesta realitat és la que ha configurat el nostre país tal com és. La immigració no representa una amenaça, és un fet recurrent en la història del nostre país.

El ritme d'arribada de població immigrada s'ha accelerat aquests darrers anys, seguint el ritme de la globalització, ja que les raons són essencialment econòmiques i polítiques. El 20% de la població mundial acapara el 86% de les riqueses del món. (Font: ONU 2005, *The inequality predicament*). Si els capitals es concentren en una banda del món, és perfectament natural que les persones segueixin aquests capitals. No obstant això, la població migrant només representa el 2,94% de la població mundial.

L'any 2006 els immigrants representaven el 8,74% de la població espanyola. Quan l'Estat espanyol era país emigrant (fins a 1970), el percentatge de la població espanyola que emigrava, estava entre el 10 i el 12%. Avui encara hi ha 1.500.000 emigrants espanyols a l'estranger, sobretot a Amèrica Llatina i Europa.

És important que es mantingui el ritme de naixements perquè serem una de les poblacions més envellides d'Europa. Segons les projeccions del Ministeri de Sanitat espanyol, el 2050, els majors de 65 anys seran 16,3 milions, el 33,25% de la població. De fet, la immigració ajuda a rejevenir la població local. Així, la meitat de la població estrangera a Barcelona pertany al grup de 25 a 39 anys, amb una mitjana d'edat de 31,9 anys. **Només el 2,1% del residents d'origen immigrant té més de 65 anys, quan, en el conjunt de la ciutat, la població de més de 65 anys és el 21% del total de residents.**

L'any 2009 es confirma un important canvi de tendència en l'evolució de la població estrangera a Barcelona. Després de 10 anys de creixements continuats, el nombre de residents baixa substancialment. **El nombre de residents d'origen estranger ha disminuït durant l'any 2009**

La percepció de la quantitat de població immigrada augmenta com més pobre és el país d'origen. Els anglesos i alemanys pertanyen a dues de les cinc nacionalitats més nombroses a l'Estat espanyol, però erròniament existeix la percepció que comunitats menors els superen en nombre, per exemple algerians i bolivians.

Els mitjans de comunicació i el discurs polític fomenten aquest error de percepció. Moltes vegades, la informació ens arriba distorsionada. Un exemple, el suposat allau d'immigrants que arriben en pateres:

Arribada d'immigrants	
Arribada per avió	80%
Arribada per carretera	15%
Arribada per mar	5%

(Font: Informes policials, 2006)

Tòpic: "Els immigrants baixen el nivell de les escoles"

El nivell educatiu de la població immigrada no difereix gaire del de la població autòctona. No obstant això, en termes generals, ocupen llocs de treball inferiors als que correspondrien a la seva formació

Nivell educatiu de la població espanyola i estrangera

Nivell educatiu	Espanyols	Estrangers UE	Estrangers resta del món
Analfabets	2,1%	0,3%	2,7%
Enseny. primari	31,4%	12,8%	25,1%
Enseny. secundari	44%	48,6%	54,2%
Enseny. superior	22,5%	38,3%	18%
Total	100%	100%	100%

(Font: Enquesta de població activa INE 2006)

No tots els alumnes estrangers desconeixen la llengua vehicular, ni s'incorporen en el mateix curs al centre d'acollida, ni han tingut el mateix tipus d'escolarització prèvia.

S'està incorporant, majoritàriament, l'alumnat estranger en els centres públics i això accentua la divisió entre l'alumnat autòcton i estranger. Cal promoure la diversificació de l'alumnat immigrant entre els centres d'una mateixa zona, tant públics com privats.

La manca d'inversió en despesa pública també afecta els recursos destinats a ensenyament. En els darrers cinc anys, anys d'augment d'alumnes estrangers, lluny d'augmentar la inversió en recursos educatius, la despesa s'ha congelat i queda molt per sota de la dels països europeus. Cal dotar el sistema educatiu dels recursos necessaris.

Percentatge de la despesa en educació respecte el PIB:

	2000	2002	2004	2005
Catalunya	3,2%	3,2%	3,3%	3,2%
Estat espanyol	4,28%	4,25%	4,25%	4,23%
Mitjana UE	4,71%	5,08%	5,1%	5,06%

Tòpic: "Tenen actituds incíviques. Fan mal ús de l'espai públic"

A Barcelona, durant l'any 2008, només el 9,7% de les sancions (de circulació, ordenances municipals, de convivència, neteja i salut) van ser imposades a persones d'origen estranger.

Uneix-te i serem més forts!

Per adherir-vos a **Unitat contra el feixisme i el racisme**, envieu un correu electrònic a info@unitatcontraelfeixisme.org, citant el vostre nom o el de l'entitat, a més d'una persona i un telèfon de contacte.

Vine a les properes reunions i participa a les activitats que estem organitzant.

Fes un ajut econòmic al compte de "Unitat contra el feixisme i el racisme": 3025-0001-14-1433439761

Per a més informació:
<http://unitatcontraelfeixisme.org>
<http://www.facebook.com/unitatcfr>

Unitat contra el feixisme i el racisme

Desmontemos los mitos racistas

Argumentos y datos contra los tópicos utilizados por la xenofobia

Tópico: “Los inmigrantes nos quitan las ayudas”

La llegada de inmigración ha puesto en evidencia las carencias del estado del bienestar, pero no ha sido su causa. La causa real es la falta de inversión en gasto público.

Los inmigrantes también son contribuyentes del estado: el 12,2% del total de afiliados a la Seguridad Social en Catalunya son inmigrantes. En el Estado español este porcentaje es del 10,6%. Esta cifra sería más elevada si se regularizase la situación de los trabajadores de la economía sumergida.

Los inmigrantes no son una carga ya que aportan más de lo que reciben: el año 2007 sus aportaciones a la Seguridad Social representaron el 6,6% del total, mientras que los gastos que originaron representaron el 5,4% del total. (Fuente: Oficina Económica del Presidente del gobierno, 2007). El año 2008, la diferencia entre las aportaciones a la Seguridad Social y los gastos originados por la población inmigrada, supusieron un beneficio para el Estado español de 5.000 millones de euros (Fuente: Joan Oliver, catedrático UAB).

La población inmigrada es mayoritariamente joven (entre 20 y 40 años), en edad de trabajar, que contribuye al estado, en forma de impuestos y consumo (IVA, por lo tanto) en mayor medida de lo que percibe.

Durante el año 2006, tan solo 9.237 personas de los 250.000 residentes extranjeros en Barcelona fueron usuarios de los servicios sociales.

En Barcelona, debido a los requisitos exigidos, tan solo el 6% de las viviendas protegidas son adjudicadas a población extranjera (que representa el 17,6% de la población de la ciudad).

No hay ninguna prestación específica asignada a extranjeros. Se accede a las ayudas según las condiciones personales y existen unas condiciones específicas de acceso como, por ejemplo, disponer del permiso de residencia; así, los **sin papeles** tan solo pueden acceder a las ayudas de emergencia. Además, es necesario cumplir con una serie de requisitos relativos a la situación económica, la edad, el número de personas a cargo, el tiempo de residencia en el municipio o bien encontrarse en condiciones de vida extremas.

Es necesario remarcar que muchas de las personas inmigradas desconocen los mecanismos y circuitos establecidos y no acuden a los centros de servicios sociales por falta de información.

Y que las condiciones económicas y sociales de algunos inmigrantes son tan pésimas que requieren ayuda social.

El gran gasto en servicios sociales se invierte en aquellas prestaciones en las cuales los inmigrantes están menos representados, como las vinculadas a la Ley de dependencia y a la gente mayor.

Hay que tener en cuenta que se trata de población joven y con pocos problemas de salud.

Según el Departamento de Salud de la Generalitat, el año 2006, el total del gasto sanitario de la población extranjera representaba el 4,3% del presupuesto total, mientras que la población extranjera era casi el 13% del total de habitantes de Catalunya.

En Catalunya, los inmigrantes acuden al médico la mitad que los autóctonos y el consumo farmacéutico de los pacientes de nacionalidad española es un 41% más elevado que el de los extranjeros. El coste de la atención en urgencias de los pacientes extranjeros es entre un 10 y un 17% menor que el de la atención a pacientes españoles.

En el Hospital de San Pau la asistencia a urgencias de la población extranjera es exactamente el 14,2% del total de pacientes, que corresponde al porcentaje de población extranjera que vive en el área de influencia del hospital.

Se ha creado la sensación de que debemos competir por los recursos sociales. Es necesario reforzar el estado del bienestar, que actualmente resulta del todo insuficiente para cubrir las necesidades del conjunto de la población.

En referencia a esto, presentamos datos extraídos de dos artículos de Vicenç Navarro, catedrático de Políticas Públicas de la UPF:

“Existe una interpretación de la crisis económica y financiera española (muy generalizada en los establishments financieros, políticos y mediáticos de la UE (y también de España) que atribuye tal crisis al excesivo gasto público (incluyendo el gasto público social de su Estado del bienestar) (...). Los datos, sin embargo, no apoyan tales tesis.

Según los últimos datos de la UE-15 (el grupo de países de nivel de riqueza más similar al nuestro), España tiene un gasto público social por habitante de 5.526,4 euros (...), la cifra más baja de la UE-15 (cuyo promedio es 7.464,3). En realidad, España se gasta en su estado del bienestar mucho menos de lo que le corresponde por su nivel de riqueza. Su PIB per cápita es ya el 93% del promedio de la UE-15. Pero su gasto público social per cápita es sólo el 74% del promedio de la UE-15. (...)

La deuda pública en España bajó durante el periodo 2000-2007, pasando de ser el equivalente al 59,3% del PIB al 36,2%. El déficit del Estado bajó también, alcanzándose un superávit en los años 2005, 2006 y 2007 (...). De ahí que el argumento de que la crisis (que comenzó en 2007) la generó el excesivo gasto público (incluyendo el social) o la exuberante deuda pública no tenga ninguna validez [...]”.

“El error de la austeridad”, *Público* 12-08-2010
<http://blogs.publico.es/dominiopublico/2268/el-error-de-la-austeridad/>

“La protección social se ha ido deteriorando (...) en el promedio de la UE-15 desde principios de la década de los noventa (...) [debido] al desarrollo de las políticas neoliberales, promovidas por (...) el Banco Central Europeo, la Comisión Europea y el Consejo Europeo (...). Estas políticas han consistido en la desregulación de los mercados laborales, la reducción de la protección social, (...) las

privatizaciones de los servicios del Estado del bienestar, y la reducción de los beneficios laborales y sociales [...]”.

“Motivos para la huelga general”, *Público* 2-09-2010
<http://blogs.publico.es/dominiopublico/2362/motivos-para-la-huelga-general/>
Para más información ved www.vnavarro.org

Tópico: “Los inmigrantes son unos delincuentes”

No hay correlación entre inmigrantes y delincuencia: El año 2006 se dobló la población inmigrada respecto al año 2002, pero la tasa de criminalidad del 2002 fue 1,5 puntos superior a la del 2006 (Fuente: Secretario de Estado de Seguridad).

La mayoría de las detenciones de inmigrantes se deben a su situación administrativa irregular, situación que de ningún modo es sinónimo de criminalidad.

La gran mayoría de condenados son de nacionalidad española.

El porcentaje de encarcelados extranjeros aumenta porque los inmigrantes sufren con más rigor la cadena del sistema penal: en proporción, la policía les detiene más, el juzgado no les concede la libertad provisional en espera del juicio, sino que dicta la prisión preventiva, y el cumplimiento de las penas es más riguroso porque no pueden pagar la responsabilidad civil del delito (Fuente: Iñaki Rivera, director del Observatorio del Sistema Penal y de los Derechos Humanos de la UB).

datos 2008	De nacionalidad española	Extranjeros
Condenados en el Estado español	70,1%	29,1%
Encarcelados en Catalunya	60%	40%

Los inmigrantes no son una población marginal: la inversión de dinero y esfuerzo que exige emigrar a los países del Norte, implica una selección en el país de origen: emigran aquellos mejor preparados para acceder a oportunidades en el país de destino. Los que emigran por motivos económicos no son siempre ni principalmente los más pobres de su país de origen.

Tópico: “Los inmigrantes nos quitan el trabajo”

Los inmigrantes no desplazan a los autóctonos de sus puestos de trabajo.

Estadísticamente, **las personas inmigradas tienen más formación que las autóctonas, pero realizan trabajos menos cualificados.** El 42,9% de los inmigrantes que llegan a Catalunya son trabajadores cualificados que ocupan puestos de trabajo por debajo de su formación académica y profesional.

Las funciones que realizan son esenciales para el desarrollo del país.

Sin sus aportaciones al mundo laboral, al consumo y a la economía en general, no hubiera sido posible el desarrollo económico catalán de los últimos años (Fuente: CTEESC 2007).

La población inmigrada tiene peores condiciones laborales, con los puestos de trabajo más peligrosos, precarios y penosos, sufre horarios abusivos y recibe salarios más bajos. Esto beneficia tan solo a los empresarios

y perjudica a toda la clase trabajadora porque rebaja las mejoras laborales conseguidas. Además, desde el mundo empresarial se señala la población inmigrada como culpable y parte sobrante de la sociedad, con el objetivo de fomentar la xenofobia y la discriminación. **La clase trabajadora, por lo tanto, no debe seguir este juego y encontrarse dividida en función del país de origen, sino que de una forma unitaria ha de luchar por mejorar las condiciones laborales de todos los que la componen.**

La concentración de los trabajadores inmigrantes en los sectores menos especializados ha facilitado el desplazamiento de los trabajadores autóctonos hacia categorías más altas. El 35% de los trabajadores inmigrantes son peones.

En el conjunto de la clase trabajadora, la población inmigrada es la más vulnerable a la evolución del mercado laboral. El año 2009 el total de ocupados sufrió un descenso del 7,3% en un año, que se traduce en un 6,9% para los españoles y un 9,3% para los extranjeros.

Según el número de parados registrados en las OTG de Barcelona, en el período 2006-2010 se ha producido un incremento del paro del 71,5% entre los nacionales y del **236,5%** entre las personas extranjeras.

Durante el año 2009, el 19,6% de los extranjeros demandantes de empleo regresaron a su país de origen, señalándose la crisis económica como la causa principal de esta marcha.

El 50,8% de los trabajadores inmigrantes lo son de forma irregular.

Los extranjeros, para renovar los permisos de trabajo, han de presentar los certificados de estar al día en las cotizaciones a la Seguridad Social y los pagos a Hacienda.

Tópico: “Los inmigrantes no quieren integrarse”

La ley de extranjería dificulta a la población recién llegada el acceso a una situación regular y, por lo tanto, a un trabajo y a la vivienda, elementos básicos para poder integrarse en una sociedad.

Se impide el voto a los inmigrantes. En Catalunya hay más de un millón de personas que no participan con su voto en la elección de aquellos que legislan las leyes que han de cumplir y que fijan los impuestos que han de pagar. **Esto obstaculiza el interés de estas personas para integrarse.**

Según datos de enero del año 2010, el **28,2% de los matrimonios en Barcelona fueron mixtos** (extranjero/a con nacional), una cifra superior a la de los matrimonios compuestos por dos cónyuges extranjeros, que es del 9%.

El incremento del número de inmigrantes en los cursos de catalán del CPNL (Consortori per a la Normalització Lingüística) demuestra el interés creciente por el catalán.

Curso	Total inscritos	% extranjeros inscritos	% latino-americanos (respecto al total extranjeros inscritos)
2000-2001	41.950	16,46%	45%
2001-2002	46.650	22,31%	58%
2002-2003	53.770	34,02%	66%
2003-2004	64.350	40,85%	49%
2006-2007	-	81,6%	56%

(Fuente: Memorias del CPNL)

Las encuestas entre 2005 y 2007 indican que **aumentan los casos de extranjeros que se relacionan de igual forma con gente de aquí que de su país de origen, o incluso más con gente de aquí que del país original, mientras que disminuye el número de extranjeros que se relacionan principalmente con gente de su país de origen.**

Tópico: “Los inmigrantes nos invaden”

Catalunya ha sido desde hace miles de años un país de afluencia de pueblos y culturas distintas. Esta realidad es la que ha configurado nuestro país tal y como es. La inmigración no representa una amenaza, es un hecho recurrente en la historia de nuestro país.

El ritmo de llegada de población inmigrada se ha acelerado en estos últimos años, siguiendo el ritmo de la globalización, ya que las razones son esencialmente económicas y políticas. El 20% de la población mundial acapara el 86% de las riquezas del mundo. (Fuente: ONU 2005 *The inequality predicament*). Si los capitales se concentran a un lado del mundo, es perfectamente natural que las personas sigan a estos capitales. A pesar de esto, la población migrante tan solo representa el 2,94% de la población mundial.

El año 2006 los inmigrantes representaban el 8,74% de la población española. Cuando el Estado español fue país emigrante (hasta 1970), el porcentaje de la población española que emigraba se situaba entre el 10 i el 12%. Hoy todavía hay 1.500.000 emigrantes españoles en el extranjero, especialmente en América Latina y Europa.

Es importante que se mantenga el ritmo de nacimientos ya que vamos a ser una de las poblaciones más envejecidas de Europa. Según las proyecciones del Ministerio de Sanidad español, en el año 2050 los mayores de 65 años serán 16,3 millones, el 33,25% de la población. De hecho, la inmigración ayuda a rejuvenecer la población local. Así, la mitad de la población extranjera en Barcelona pertenece al grupo de 25 a 39 años, con una media de edad de 31,9 años. **Tan solo el 2,1% de los residentes de origen inmigrante es mayor de 65 años, mientras que, en el conjunto de la ciudad, la población mayor de 65 años es el 21% del total de residentes.**

El año 2009 se confirma un **importante cambio de tendencia en la evolución de la población extranjera en Barcelona.** Tras 10 años de crecimiento continuado, el número de residentes de origen extranjero se redujo sustancialmente durante el año 2009.

La percepción de la cantidad de población inmigrada aumenta cuanto más pobre es el país de origen. Ingleses y alemanes pertenecen a dos de las cinco nacionalidades más numerosas en el Estado español, pero existe la percepción errónea de que comunidades menores en número los superan, por ejemplo argelinos y bolivianos.

Los medios de comunicación y el discurso político fomentan este error de percepción. Con frecuencia, la información nos llega distorsionada. Un ejemplo, el supuesto alud de inmigrantes que llegan en pateras:

Llegada de inmigrantes:

Llegada en avión	80%
Llegada por carretera	15%
Llegada por mar	5%

(Fuente: Informes policiales 2006)

Tópico: “Los inmigrantes bajan el nivel de las escuelas”

El nivel educativo de la población inmigrada no difiere mucho del de la población autóctona. No obstante, en términos generales, ocupan empleos inferiores a los que correspondería a su formación.

Nivel educativo	Españoles	Extranjeros UE	Extranjeros resto del mundo
Analfabetos	2,1%	0,3%	2,7%
Enseñanza primaria	31,4%	12,8%	25,1%
Enseña. secundaria	44%	48,6%	54,2%
Enseñanza superior	22,5%	38,3%	18%
Total	100%	100%	100%

(Fuente: Encuesta de población activa INE 2006)

No todos los alumnos extranjeros desconocen la lengua vehicular, ni se incorporan al mismo curso en el centro de acogida, ni han disfrutado del mismo tipo de escolarización previa.

El alumnado extranjero se está incorporando mayoritariamente en los centros públicos: esto acentúa la división entre alumnado autóctono y extranjero. Es necesario promover la diversificación del alumnado inmigrante entre los centros de una misma zona, sean públicos o privados.

La falta de inversión en gasto público también afecta los recursos destinados a enseñanza. En los últimos cinco años, años de incremento de alumnos extranjeros, lejos de aumentar la inversión en recursos educativos, el gasto se ha congelado y se mantiene muy por debajo respecto a los países europeos. Es necesario dotar al sistema educativo de los recursos necesarios.

Porcentaje del gasto en educación respecto al PIB:

	2000	2002	2004	2005
Catalunya	3,2%	3,2%	3,3%	3,2%
Estado español	4,28%	4,25%	4,25%	4,23%
Media UE	4,71%	5,08%	5,1%	5,06%

Tópico: “Tienen actitudes incívicas. No respetan el espacio público”

En Barcelona, durante el año 2008, tan solo el 9,7% de las sanciones (de circulación, ordenanzas municipales, de convivencia, limpieza y salud) fueron impuestas a personas de origen extranjero.

¡Unete y seremos más fuertes!

Para adherirte a **Unidad contra el fascismo y el racismo**, envía un correo electrónico a info@unitatcontraelfeixisme.org, citando tu nombre, o el nombre de la entidad además de una persona y un teléfono de contacto.

Ven a las próximas reuniones y participa en las actividades que estamos organizando.

Haz una ayuda económica a la cuenta de “Unidad contra el fascismo y el racismo”: 3025-0001-14-1433439761

Para más información:

<http://unitatcontraelfeixisme.org>

<http://www.facebook.com/unitatcfr>

Unitat contra el feixisme i el racisme

